

— Δέν σ' ἀφίνω· πρέπει νά σέ σαπωνίσω.

Καί ὁ εὐσταλὴς νεανίας πετᾷ εἰς τὸ νερόν ἐν ἄλλο μεγάλῳ τάσι. Ἐστάθη ἐκεῖνο ἐπὶ τοῦ νεροῦ ὥσάν νά ἐζύγιζε ἀκόμη τὸ «εὖρον εὖρον» τοῦ προβλήματος τοῦ Ἀρχιμήδους. Μία μεγάλη βύρσα παχυτάτη καὶ μακρόμαλλος μὲ περιλούει ἀπὸ πυκνὴν καὶ ἀφράτην σαπυνάδα. Ἐνθυμήθην πάλιν τὴν μάτχισαν ἐκείνην καὶ ἐξαπλόνω τὸ χέρι, τεντόνω τὸ πόδι καὶ χύνει ἐκεῖνος τὸ ὁλόθερμο νερό του. Νερό, νερό!

Δέν εἶμαι πλέον εἰς τὸν ἑαυτὸν μου· μὲ ὑποβαστάζουν δύο-τρεῖς καὶ μὲ ἐτοιμάζουν νά ἐξέλθω. Μακρόθεν μόλις διακρίνω τὸ μικρὸν μαρμάρινον χαμαρίνι, ὅπου ἐλούοντο αἱ νύμφαι καὶ εἰς τοὺς παλαιοὺς τοὺς χρόνους ἡ πενθερὰ ἐβεβαιουῖτο διὰ τὸ ἀσημάδευτον τοῦ σώματος τῆς νύμφης της. Ζητῶ νά τὸ ἰδῶ καλλίτερον, ζητῶ ἄλλ' ἀδυνατῶ ἀπὸ τὸν ἱλιγγόν. Μὲ ὀδηγοῦν τώρα χωρὶς νά θέλω, ποῦ; δέν ἤξεύρω. Ὅταν ἐξύπνησα εὐρέθην ἐπὶ κλίνης χαμηλῆς, τυλιγμένος εἰς σινδόνας, ἐνῶ τὸ σῶμά μου ὑπόψυχρος ἰδρῶς εἶχε περιχύσει πλήρης γλυκυτάτης ἐκνευρίσεως.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν εὐχαρις καὶ ἐλαφρὸς ἤρχισα νά ἐνδύωμαι. Κατήλθον τῆς στοᾶς, ἤμην εἰς τὴν ἐξώθυραν καὶ ἡρώτησα ἑμαυτὸν ἂν ἔμεινα εὐχαριστημέης. Ἐμείνα, ἀλλὰ καὶ δέν εἶδα ὅσα ἤθελα νά ἴδω.

Φανάριον Κων/πόλεως, 1896.

Ν. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

Μ Ω Σ Α Ϊ Κ Ο Ν

* Διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ τοῦ χρόνου τὸ φύλλον τῆς μωρέας μεταβάλλεται εἰς ἀτλάζινον ἐνδυμα.

* Εἰς τὸν ὠκεανὸν τῆς ζωῆς ὁ νοῦς εἶνε ἡ πυξίς, τὰ δὲ πάθη οἱ ἀντίπρωροι ἄνεμοι.

* Εἰς τὸ θέατρον τοῦ κόσμου αἱ πρῶται θέσεις εἶνε πάντοτε κατεληγμένα.